

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE WIE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosholte, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's Gravenhage; Dr J. W. Marnielstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijss, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; E. Visser, Arnhem; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.
Tel. No. 58 — Postrekening No. 38000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentiën: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD. De Bijbelvertaling op het Agendum. — Uit de Schrift: De laatste belofte des Middelaars. (Matth. 28:20). — Kerkelijk Leven: Rapport inzake het Vrouwenkiesrecht IV (Slot). Voorwaardelijke ophelling van schorsing? De Gereform. Studentenbeweging V. — Literatuur en Kunst: Nog een bijdrage tot de Chr. Volkslectuur. — Pop. Wet. Schetsen: Iets over Dominie en Psychoanalyse II. — Opvoeding en Onderwijs: Het Gary-systeem. — Zending en Evangelisatie: Het Heilsleger jubileum. — Uit de Buitenl. Kerken. — Perschoon.

DE BIJBELVERTALING OP HET AGENDUM.

Megen wij in een hoofdartikel nog eens op de kwestie van de Bijbelvertaling terugkomen?

Men zal zich herinneren, dat wij daarover tal van artikelen hebben geschreven.

Daarin meenen wij te hebben aangetoond, dat onze Statenvertaling, ondanks haar hoge waarde, op tal van plaatsen uiterst gebrekkig is.

Ook hebben wij laten zien, dat de voorarbeid van een verbetering van onze Bijbelvertaling voor een niet onbelangrijk deel is volbracht.

Wij staan er dus in 1927 geheel anders voor dan in 1917.

Rapporteerde toen een commissie, dat op voorarbeid diende gewacht, thans is de reden tot wachten vervallen.

In tien jaren is op dit gebied, dank zij den ijver van onze Gereformeerde exegeten, buitengewoon veel geïllustreerd.

Hoewel wij dan ook zijn voor continuïteit in de besloten van onze Synode, hier hebben wij een uitzonderingsgeval.

Er bestaat meer dan voldoende reden om op het besluit van 1917 terug te komen.

Of liever, op grond van het besluit van 1917 moeten onze kerken thans deze zaak ter hand nemen.

Aan de voornaamste voorwaarde, destijds gesteld, is nu voldaan.

Nu hielden wij er een pleidooi voor om de zaak van de bijbelvertaling op de Synode van Groningen aan de orde te stellen.

Later echter, toen de kans groot was, dat de meeste opdrachten van de Synode van Utrecht gereed zouden komen en het ons gewenscht voorkwam naar goede orde die eerst af te werken, gaven we te kennen, dat het dan maar beter was, dat zoo weinig mogelijk nieuwe kwesties zouden worden aangesneden.

Maak eerst schoon schip met de oude, zeiden we. Wij yonden, dat eerlijkheid dit gebod.

Gedane beloften gaan vóór.

En nog steeds bezwaart het ons, dat die rapporten niet zijn verschenen.

Een niet zoo gering deel van ons Gereformeerde volk rekende er op.

En dat er nu niets van op de Synodale tafel komt, stelt hen teleur.

Ware hier geen force majeure aan te voeren, wij voor ons zouden het gevoelen als woordbreuk.

Maar nu het oude niet kan worden afgewerkt en er dus plaats voor het nieuwe komt, zouden wij gaarne zien, dat daaronder ook de kwestie van een verbeterde vertaling van den Bijbel werd opgenomen.

Deze is veel belangrijker dan alle punten, welke totnogtoe op de mindere kerkelijke vergaderingen verhandeld zijn om naar de Generale Synode verhandeld te worden.

Wij noemden haar reeds een reformatoisch vraagstuk van den eersten rang.

Braecht de Synode van Groningen ons in deze een schrede voorwaarts, dan zou zij daardoor al een reeds beteekenis kunnen krijgen.

Wij geven het dan ook onzen kerken dringend in overweging om dit op de Generale Synode aanhangig te maken.

Wenschelijk is het daarbij, dat zoo men een voorstel dienaangaande ontwerpt, men niet te zeer in bijzonderheden trede.

Want men verwacht niet, dat de Synode deze zaak in haar geheel zelf zal onderzoeken.

Zij kan moeilijk meer doen dan een Deputaatschap ad hoc benoemen.

Daarom verdient het aanbeveling zich in zijn verzoek tot de Synode daartoe te beperken.

Ook specificere men niet, of men verlangt een geheel nieuwe of een verbeterde Statenvertaling. Zelf gevoelen wij het meest voor de laatste.

Vooreerst, omdat de Statenvertaling voor een aanmerkelijk deel nog zeer bruikbaar is en in sommige gedeelten, ondanks de meerdere kennis van het Hebreeuwsche en Grieksche taaleigen dan onze vaders bezaten, op het oogenblik bijna niet voor verbetering vatbaar is.

Vervolgens ook, omdat de geschiedenis leert, dat een geheel nieuwe vertaling moeilijk ingang vindt. Vóór 1618 kregen de vertalers steeds in opdracht zich zoo dicht mogelijk bij de bestaande vertalingen aan te sluiten en daarvan te behouden, wat maar eenigszins te behouden viel. De groote Dordtsche Synode gaf ruimer mandaat en wilde een nieuwe vertaling bezorgd zien. Maar het resultaat viel anders uit. Ook de Statenvertaling nam nog veel uit de vroegere tweede handsche vertalingen over en deed onderscheiden verbeteringen naar de kanteekeningen verhuizen, in plaats van ze in den tekst aan te brengen. Zoo zal 't wel altijd gaan. Aan een bestaande vertaling is het volk zeer gehecht. Er zijn er, die zoover gaan, dat zij om de bekende klanken, liever een onjuiste vertaling behouden, dan naar een juiste te grijpen. Dat is natuurlijk geen standpunt. Wie dit voorstaat, is het niet eerlijk om het Woord Gods te doen. Die wenscht niet te hooren naar wat God zegt, maar naar wat de ouden gezegd hebben. Zij stellen de vaders boven den Heiligen Geest. Tegen zulk konservatisme moet krachtig worden gestreden. Zij, die dit aankleven, mogen niet ontsien worden. Maar wij koesteren alle hoop, dat, wanneer zij maar wat beter worden onderricht, zij de ongeestelijkheid van dit konservatisme zullen inzien. Ons Gereformeerde volk heeft er overvloedige blijken van gegeven: het is voor overreding vatbaar. Men mag dus verlangen, dat het onjuiste uit onze Statenvertaling wordt weggenomen. Maar wat niet onjuist is en ook niet, doordat woorden gedurende drie eeuwen zijn uitgesloten en in gebruik geraakt of een andere beteekenis hebben verkregen, onduidelijk, om niet te zeggen onverstaanbaar is geworden, kan gevoelig onveranderd worden gelaten. Dat vergroot de mogelijkheid, dat de te ondernemen vertaling spoedig na haar beëindiging algemeen door de kerken zal worden aanvaard.

Men overvraag in zijn voorstel dus niet.

Dat zou de aannemingskans slechts verminderen.

Men stelle er zich tevreden mee het onderzoek naar deze aangelegenheid aan het in te stellen Deputaatschap over te laten.

Toch kan zulk een Deputaatschap nog meer doen.

En het is ook uiterst gewenscht, dat dit aan de Deputaten worde opgedragen, opdat het niet een zaak worde zonder eind.

Indien Deputaten tot de konklusie komen, dat de verbetering der Statenvertaling dient te worden ter hand genomen, dan kan hun ook in last worden gegeven zich er over te beraden op welke wijze zulk een vertaling het best kan worden uitgevoerd.

Onze Statenvertaling is tot stand gebracht door meerdere vertalers en overzieners. Dit systeem is goed bevallen. Maar het was niet vrij van fouten, gelijk de uitkomst bewezen heeft. Toen de Statenvertaling werd afgeleverd, zullen de „Dordtsche vaders“, die nog in leven waren, wel bij zichzelf hebben gedacht: wanneer wij er weer vóór stonden, zouden wij het toch anders doen. Daarom kan thans dit systeem niet onveranderd worden gevolgd. Ook daarin is verbetering mogelijk. En daarover kan dan het Deputaatschap advies verstrekken.

Maar ook daarmee is men er niet.

Er zullen, evenals op de Dordtsche Synode, ook eenige spel- en stijlregels moeten worden vastgesteld. Wel vertoont onze taal thans meer vastheid dan toen, maar de eenheid van schrijfwijze ontbreekt. Tusschen verschillende auteurs is toch ver te zoeken. In het dagelijksch leven hindert dat zoo niet, al ware ook daar meer eenheid niet misplaatst.

Dech in een vertaling van den Bijbel kunnen zulke verschillen niet geduld. Ook dit is een zeer gewichtige zaak, welke degelijk behoort te worden voorbereid en het geschiktst in handen kan worden gesteld van de te benoemen Deputaten.

Nog andere moeilijkheden doen zich voor.

Zal de Synode het gebruik van de verbeterde vertaling aanstonds na de voltooiing in onze kerken „verplichtend“ stellen? Dit opleggen van „boven“ af heeft zijn bezwaren. Natuurlijk kan niet met alle bedenkingen rekening worden gehouden. Tegen de Statenvertaling werd indertijd ingebracht, dat er nog 50 à 60.000 exemplaren van oude vertalingen onverkocht lagen. Maar met dat argument hield de Synode geen rekening. En terecht. Opmerkelijk is het, dat men ook nu nog wel dezelfde redeneering tegen een verbeterde vertaling hoort. Men spiegele zich hier aan het voorbeeld der vaders en trekke zich daarvan niets aan. Maar ook uit anderen hoofde zullen aan de invoering van een verbeterde vertaling wel struikelblokken in den weg worden gelegd. Het zou dan ook zeer op prijs worden gesteld, indien Deputaten eenige lijnen trokken, langs welke de invoering met wijsheid en voorzichtigheid, maar evenzeer doeltreffend zich kan bewegen.

Ook dat is evenwel nog niet alles.

Het is de taak der geïnstitueerde kerk, te zorgen, dat er een goede bijbelvertaling is. Geen persoon en geen vereeniging kan die van haar overnemen. Dat houdt natuurlijk niet in, dat, indien er een uitnemende vertaling van een godgeleerde of van een vereeniging bestond, welke boven de Statenvertaling uitging, de kerk die niet voor haar gebruik zou mogen ijken, na natuurlijk alles naarsig te hebben laten onderzoeken. Maar in zulke omstandigheden verkeeren wij nu eenmaal niet. Wel heeft men kunnen lezen, dat het Nederlandsch Bijbelgenootschap zich voor deze zaak interesseert. Maar hoeveel sympathie wij dit genootschap ook toedragen, toch kan met recht worden betwijfeld, of dit wel het geschikte lichaam is om een vertaling tot stand te brengen, welke door onze Gereformeerde Kerken kan worden aanvaard. De Schriftbeschouwing heeft op de vertaling grooten invloed. Ons blad wees er reeds meer dan eens op, hoe een vertaling van Schriftkritisch standpunt geheel anders moet uitvallen dan een van Schriftgebovig standpunt. Ook is deze vertaling niet gereed. Of zij ooit gereed zal komen, kunnen wij niet zeggen. In elk geval mag de kerk, als haar de noodzakelijkheid van een vertaling gebleken is, hierop niet wachten. Stel, dat daar nog jaren mee heengaan en dat zulk een vertaling dan — wat wij het meest waarschijnlijk achten — door onze Kerken niet kan worden geaccepteerd, dan zijn wij weder geruimen tijd achterop. En het is onze overtuiging, dat onze kerken niet langer mogen uitstellen. Waar vast staat, dat uit onze Statenvertaling niet meer zuiver is te hooren, wat de Geest tot de gemeente zegt, is dit niet iets, dat verschoven mag worden totdat het ons eens uitkomt. Aan den anderen kant is het misschien mogelijk, dat de vertalers onzer Kerken voeling houden met de vertalers van het Nederlandsch Bijbelgenootschap. Hoe dit kan worden geregeld, kunnen de te benoemen Deputaten overwegen en daarover aan een volgende Synode rapporteren. Daarbij kan dan ook ter sprake komen de vraag, welke wij vroeger reeds aanroerden, of onze vertalers zich niet van de hulp van andere Gereformeerde vertalers, hoewel tot andere kerken behorende, mogen verzekeren. Geen Synode kan niet-leden onzer kerken tot vertalers benoemen. Maar zij kan wel haar vertalers vrijheid geven om onder hun verantwoordelijkheid zich betrouwbare krachten toe te voegen.

Men meene niet, dat hierna het werk van zoo'n Deputaatschap volledig is aangegeven. O.a. zal ook onze verhouding met andere kerken onderwerp van studie moeten uitmaken. Eveneens zal de financiële paragraaf niet vergeten mogen worden. En zoo is er meer.

Zulk een Deputaatschap mag dus niet beschouwd

Dech in een vertaling van den Bijbel kunnen zulke verschillen niet geduld. Ook dit is een zeer gewichtige zaak, welke degelijk behoort te worden voorbereid en het geschiktst in handen kan worden gesteld van de te benoemen Deputaten.

Nog andere moeilijkheden doen zich voor.

Zal de Synode het gebruik van de verbeterde vertaling aanstonds na de voltooiing in onze kerken „verplichtend“ stellen? Dit opleggen van „boven“ af heeft zijn bezwaren. Natuurlijk kan niet met alle bedenkingen rekening worden gehouden. Tegen de Statenvertaling werd indertijd ingebracht, dat er nog 50 à 60.000 exemplaren van oude vertalingen onverkocht lagen. Maar met dat argument hield de Synode geen rekening. En terecht. Opmerkelijk is het, dat men ook nu nog wel dezelfde redeneering tegen een verbeterde vertaling hoort. Men spiegele zich hier aan het voorbeeld der vaders en trekke zich daarvan niets aan. Maar ook uit anderen hoofde zullen aan de invoering van een verbeterde vertaling wel struikelblokken in den weg worden gelegd. Het zou dan ook zeer op prijs worden gesteld, indien Deputaten eenige lijnen trokken, langs welke de invoering met wijsheid en voorzichtigheid, maar evenzeer doeltreffend zich kan bewegen.

Ook dat is evenwel nog niet alles.

Het is de taak der geïnstitueerde kerk, te zorgen, dat er een goede bijbelvertaling is. Geen persoon en geen vereeniging kan die van haar overnemen. Dat houdt natuurlijk niet in, dat, indien er een uitnemende vertaling van een godgeleerde of van een vereeniging bestond, welke boven de Statenvertaling uitging, de kerk die niet voor haar gebruik zou mogen ijken, na natuurlijk alles naarsig te hebben laten onderzoeken. Maar in zulke omstandigheden verkeeren wij nu eenmaal niet. Wel heeft men kunnen lezen, dat het Nederlandsch Bijbelgenootschap zich voor deze zaak interesseert. Maar hoeveel sympathie wij dit genootschap ook toedragen, toch kan met recht worden betwijfeld, of dit wel het geschikte lichaam is om een vertaling tot stand te brengen, welke door onze Gereformeerde Kerken kan worden aanvaard. De Schriftbeschouwing heeft op de vertaling grooten invloed. Ons blad wees er reeds meer dan eens op, hoe een vertaling van Schriftkritisch standpunt geheel anders moet uitvallen dan een van Schriftgebovig standpunt. Ook is deze vertaling niet gereed. Of zij ooit gereed zal komen, kunnen wij niet zeggen. In elk geval mag de kerk, als haar de noodzakelijkheid van een vertaling gebleken is, hierop niet wachten. Stel, dat daar nog jaren mee heengaan en dat zulk een vertaling dan — wat wij het meest waarschijnlijk achten — door onze Kerken niet kan worden geaccepteerd, dan zijn wij weder geruimen tijd achterop. En het is onze overtuiging, dat onze kerken niet langer mogen uitstellen. Waar vast staat, dat uit onze Statenvertaling niet meer zuiver is te hooren, wat de Geest tot de gemeente zegt, is dit niet iets, dat verschoven mag worden totdat het ons eens uitkomt. Aan den anderen kant is het misschien mogelijk, dat de vertalers onzer Kerken voeling houden met de vertalers van het Nederlandsch Bijbelgenootschap. Hoe dit kan worden geregeld, kunnen de te benoemen Deputaten overwegen en daarover aan een volgende Synode rapporteren. Daarbij kan dan ook ter sprake komen de vraag, welke wij vroeger reeds aanroerden, of onze vertalers zich niet van de hulp van andere Gereformeerde vertalers, hoewel tot andere kerken behorende, mogen verzekeren. Geen Synode kan niet-leden onzer kerken tot vertalers benoemen. Maar zij kan wel haar vertalers vrijheid geven om onder hun verantwoordelijkheid zich betrouwbare krachten toe te voegen.

Men meene niet, dat hierna het werk van zoo'n Deputaatschap volledig is aangegeven. O.a. zal ook onze verhouding met andere kerken onderwerp van studie moeten uitmaken. Eveneens zal de financiële paragraaf niet vergeten mogen worden. En zoo is er meer.

Zulk een Deputaatschap mag dus niet beschouwd

Dech in een vertaling van den Bijbel kunnen zulke verschillen niet geduld. Ook dit is een zeer gewichtige zaak, welke degelijk behoort te worden voorbereid en het geschiktst in handen kan worden gesteld van de te benoemen Deputaten.

Nog andere moeilijkheden doen zich voor.

Zal de Synode het gebruik van de verbeterde vertaling aanstonds na de voltooiing in onze kerken „verplichtend“ stellen? Dit opleggen van „boven“ af heeft zijn bezwaren. Natuurlijk kan niet met alle bedenkingen rekening worden gehouden. Tegen de Statenvertaling werd indertijd ingebracht, dat er nog 50 à 60.000 exemplaren van oude vertalingen onverkocht lagen. Maar met dat argument hield de Synode geen rekening. En terecht. Opmerkelijk is het, dat men ook nu nog wel dezelfde redeneering tegen een verbeterde vertaling hoort. Men spiegele zich hier aan het voorbeeld der vaders en trekke zich daarvan niets aan. Maar ook uit anderen hoofde zullen aan de invoering van een verbeterde vertaling wel struikelblokken in den weg worden gelegd. Het zou dan ook zeer op prijs worden gesteld, indien Deputaten eenige lijnen trokken, langs welke de invoering met wijsheid en voorzichtigheid, maar evenzeer doeltreffend zich kan bewegen.

Ook dat is evenwel nog niet alles.

Het is de taak der geïnstitueerde kerk, te zorgen, dat er een goede bijbelvertaling is. Geen persoon en geen vereeniging kan die van haar overnemen. Dat houdt natuurlijk niet in, dat, indien er een uitnemende vertaling van een godgeleerde of van een vereeniging bestond, welke boven de Statenvertaling uitging, de kerk die niet voor haar gebruik zou mogen ijken, na natuurlijk alles naarsig te hebben laten onderzoeken. Maar in zulke omstandigheden verkeeren wij nu eenmaal niet. Wel heeft men kunnen lezen, dat het Nederlandsch Bijbelgenootschap zich voor deze zaak interesseert. Maar hoeveel sympathie wij dit genootschap ook toedragen, toch kan met recht worden betwijfeld, of dit wel het geschikte lichaam is om een vertaling tot stand te brengen, welke door onze Gereformeerde Kerken kan worden aanvaard. De Schriftbeschouwing heeft op de vertaling grooten invloed. Ons blad wees er reeds meer dan eens op, hoe een vertaling van Schriftkritisch standpunt geheel anders moet uitvallen dan een van Schriftgebovig standpunt. Ook is deze vertaling niet gereed. Of zij ooit gereed zal komen, kunnen wij niet zeggen. In elk geval mag de kerk, als haar de noodzakelijkheid van een vertaling gebleken is, hierop niet wachten. Stel, dat daar nog jaren mee heengaan en dat zulk een vertaling dan — wat wij het meest waarschijnlijk achten — door onze Kerken niet kan worden geaccepteerd, dan zijn wij weder geruimen tijd achterop. En het is onze overtuiging, dat onze kerken niet langer mogen uitstellen. Waar vast staat, dat uit onze Statenvertaling niet meer zuiver is te hooren, wat de Geest tot de gemeente zegt, is dit niet iets, dat verschoven mag worden totdat het ons eens uitkomt. Aan den anderen kant is het misschien mogelijk, dat de vertalers onzer Kerken voeling houden met de vertalers van het Nederlandsch Bijbelgenootschap. Hoe dit kan worden geregeld, kunnen de te benoemen Deputaten overwegen en daarover aan een volgende Synode rapporteren. Daarbij kan dan ook ter sprake komen de vraag, welke wij vroeger reeds aanroerden, of onze vertalers zich niet van de hulp van andere Gereformeerde vertalers, hoewel tot andere kerken behorende, mogen verzekeren. Geen Synode kan niet-leden onzer kerken tot vertalers benoemen. Maar zij kan wel haar vertalers vrijheid geven om onder hun verantwoordelijkheid zich betrouwbare krachten toe te voegen.

Men meene niet, dat hierna het werk van zoo'n Deputaatschap volledig is aangegeven. O.a. zal ook onze verhouding met andere kerken onderwerp van studie moeten uitmaken. Eveneens zal de financiële paragraaf niet vergeten mogen worden. En zoo is er meer.

Zulk een Deputaatschap mag dus niet beschouwd

Dech in een vertaling van den Bijbel kunnen zulke verschillen niet geduld. Ook dit is een zeer gewichtige zaak, welke degelijk behoort te worden voorbereid en het geschiktst in handen kan worden gesteld van de te benoemen Deputaten.

Nog andere moeilijkheden doen zich voor.

Zal de Synode het gebruik van de verbeterde vertaling aanstonds na de voltooiing in onze kerken „verplichtend“ stellen? Dit opleggen van „boven“ af heeft zijn bezwaren. Natuurlijk kan niet met alle bedenkingen rekening worden gehouden. Tegen de Statenvertaling werd indertijd ingebracht, dat er nog 50 à 60.000 exemplaren van oude vertalingen onverkocht lagen. Maar met dat argument hield de Synode geen rekening. En terecht. Opmerkelijk is het, dat men ook nu nog wel dezelfde redeneering tegen een verbeterde vertaling hoort. Men spiegele zich hier aan het voorbeeld der vaders en trekke zich daarvan niets aan. Maar ook uit anderen hoofde zullen aan de invoering van een verbeterde vertaling wel struikelblokken in den weg worden gelegd. Het zou dan ook zeer op prijs worden gesteld, indien Deputaten eenige lijnen trokken, langs welke de invoering met wijsheid en voorzichtigheid, maar evenzeer doeltreffend zich kan bewegen.

Ook dat is evenwel nog niet alles.

Het is de taak der geïnstitueerde kerk, te zorgen, dat er een goede bijbelvertaling is. Geen persoon en geen vereeniging kan die van haar overnemen. Dat houdt natuurlijk niet in, dat, indien er een uitnemende vertaling van een godgeleerde of van een vereeniging bestond, welke boven de Statenvertaling uitging, de kerk die niet voor haar gebruik zou mogen ijken, na natuurlijk alles naarsig te hebben laten onderzoeken. Maar in zulke omstandigheden verkeeren wij nu eenmaal niet. Wel heeft men kunnen lezen, dat het Nederlandsch Bijbelgenootschap zich voor deze zaak interesseert. Maar hoeveel sympathie wij dit genootschap ook toedragen, toch kan met recht worden betwijfeld, of dit wel het geschikte lichaam is om een vertaling tot stand te brengen, welke door onze Gereformeerde Kerken kan worden aanvaard. De Schriftbeschouwing heeft op de vertaling grooten invloed. Ons blad wees er reeds meer dan eens op, hoe een vertaling van Schriftkritisch standpunt geheel anders moet uitvallen dan een van Schriftgebovig standpunt. Ook is deze vertaling niet gereed. Of zij ooit gereed zal komen, kunnen wij niet zeggen. In elk geval mag de kerk, als haar de noodzakelijkheid van een vertaling gebleken is, hierop niet wachten. Stel, dat daar nog jaren mee heengaan en dat zulk een vertaling dan — wat wij het meest waarschijnlijk achten — door onze Kerken niet kan worden geaccepteerd, dan zijn wij weder geruimen tijd achterop. En het is onze overtuiging, dat onze kerken niet langer mogen uitstellen. Waar vast staat, dat uit onze Statenvertaling niet meer zuiver is te hooren, wat de Geest tot de gemeente zegt, is dit niet iets, dat verschoven mag worden totdat het ons eens uitkomt. Aan den anderen kant is het misschien mogelijk, dat de vertalers onzer Kerken voeling houden met de vertalers van het Nederlandsch Bijbelgenootschap. Hoe dit kan worden geregeld, kunnen de te benoemen Deputaten overwegen en daarover aan een volgende Synode rapporteren. Daarbij kan dan ook ter sprake komen de vraag, welke wij vroeger reeds aanroerden, of onze vertalers zich niet van de hulp van andere Gereformeerde vertalers, hoewel tot andere kerken behorende, mogen verzekeren. Geen Synode kan niet-leden onzer kerken tot vertalers benoemen. Maar zij kan wel haar vertalers vrijheid geven om onder hun verantwoordelijkheid zich betrouwbare krachten toe te voegen.

Men meene niet, dat hierna het werk van zoo'n Deputaatschap volledig is aangegeven. O.a. zal ook onze verhouding met andere kerken onderwerp van studie moeten uitmaken. Eveneens zal de financiële paragraaf niet vergeten mogen worden. En zoo is er meer.

Zulk een Deputaatschap mag dus niet beschouwd

Dech in een vertaling van den Bijbel kunnen zulke verschillen niet geduld. Ook dit is een zeer gewichtige zaak, welke degelijk behoort te worden voorbereid en het geschiktst in handen kan worden gesteld van de te benoemen Deputaten.

Nog andere moeilijkheden doen zich voor.

Zal de Synode het gebruik van de verbeterde vertaling aanstonds na de voltooiing in onze kerken „verplichtend“ stellen? Dit opleggen van „boven“ af heeft zijn bezwaren. Natuurlijk kan niet met alle bedenkingen rekening worden gehouden. Tegen de Statenvertaling werd indertijd ingebracht, dat er nog 50 à 60.000 exemplaren van oude vertalingen onverkocht lagen. Maar met dat argument hield de Synode geen rekening. En terecht. Opmerkelijk is het, dat men ook nu nog wel dezelfde redeneering tegen een verbeterde vertaling hoort. Men spiegele zich hier aan het voorbeeld der vaders en trekke zich daarvan niets aan. Maar ook uit anderen hoofde zullen aan de invoering van een verbeterde vertaling wel struikelblokken in den weg worden gelegd. Het zou dan ook zeer op prijs worden gesteld, indien Deputaten eenige lijnen trokken, langs welke de invoering met wijsheid en voorzichtigheid, maar evenzeer doeltreffend zich kan bewegen.

Ook dat is evenwel nog niet alles.

Het is de taak der geïnstitueerde kerk, te zorgen, dat er een goede bijbelvertaling is. Geen persoon en geen vereeniging kan die van haar overnemen. Dat houdt natuurlijk niet in, dat, indien er een uitnemende vertaling van een godgeleerde of van een vereeniging bestond, welke boven de Statenvertaling uitging, de kerk die niet voor haar gebruik zou mogen ijken, na natuurlijk alles naarsig te hebben laten onderzoeken. Maar in zulke omstandigheden verkeeren wij nu eenmaal niet. Wel heeft men kunnen lezen, dat het Nederlandsch Bijbelgenootschap zich voor deze zaak interesseert. Maar hoeveel sympathie wij dit genootschap ook toedragen, toch kan met recht worden betwijfeld, of dit wel het geschikte lichaam is om een vertaling tot stand te brengen, welke door onze Gereformeerde Kerken kan worden aanvaard. De Schriftbeschouwing heeft op de vertaling grooten invloed. Ons blad wees er reeds meer dan eens op, hoe een vertaling van Schriftkritisch standpunt geheel anders moet uitvallen dan een van Schriftgebovig standpunt. Ook is deze vertaling niet gereed. Of zij ooit gereed zal komen, kunnen wij niet zeggen. In elk geval mag de kerk, als haar de noodzakelijkheid van een vertaling gebleken is, hierop niet wachten. Stel, dat daar nog jaren mee heengaan en dat zulk een vertaling dan — wat wij het meest waarschijnlijk achten — door onze Kerken niet kan worden geaccepteerd, dan zijn wij weder geruimen tijd achterop. En het is onze overtuiging, dat onze kerken niet langer mogen uitstellen. Waar vast staat, dat uit onze Statenvertaling niet meer zuiver is te hooren, wat de Geest tot de gemeente zegt, is dit niet iets, dat verschoven mag worden totdat het ons eens uitkomt. Aan den anderen kant is het misschien mogelijk, dat de vertalers onzer Kerken voeling houden met de vertalers van het Nederlandsch Bijbelgenootschap. Hoe dit kan worden geregeld, kunnen de te benoemen Deputaten overwegen en daarover aan een volgende Synode rapporteren. Daarbij kan dan ook ter sprake komen de vraag, welke wij vroeger reeds aanroerden, of onze vertalers zich niet van de hulp van andere Gereformeerde vertalers, hoewel tot andere kerken behorende, mogen verzekeren. Geen Synode kan niet-leden onzer kerken tot vertalers benoemen. Maar zij kan wel haar vertalers vrijheid geven om onder hun verantwoordelijkheid zich betrouwbare krachten toe te voegen.

Men meene niet, dat hierna het werk van zoo'n Deputaatschap volledig is aangegeven. O.a. zal ook onze verhouding met andere kerken onderwerp van studie moeten uitmaken. Eveneens zal de financiële paragraaf niet vergeten mogen worden. En zoo is er meer.

Zulk een Deputaatschap mag dus niet beschouwd

ers van dit blad
N DE GEREFORMEERDE
NEDERLAND,
sche naamlijst.
ndeeling is op
gegeven. Formaat
Prijs 35 cents.
ing na ontvangst
t bedrag.

REEDS
SCHAPPIJ
aal-Economisch
ekblad
?

H. AMELINK
Redacteur:
C. SANDBERG
erking van vele
nde personen
g dan nog beden
ners aan de
EDECEA - HOORN.

id weekblad is het
er Christelijksoch
s in ons land en
l— per kwartaal

in hoofdartikelen
nomische vragen,
wingen over de
aties, laat het licht
zids- en bedrijfs-
zingen kring, bevat
h financieel-eco-
zicht, een reus
schappelijk leven".
ig „Pers en Pole-
rick „Vrouwenbe-
ragenrubriek" en
rang geeft o.a. Dr
jn studies over
ling van de rijpen
ugd".

erzorgd, zoo goed-
ft, met zoo rijken
in elk christelijk
n thuis.

in een abonnement
ummers aan!

ANO- EN
HANDEL
RIPPEN
Instraat 42
HAAG

en prachtig
in elk genre
lijken prijs.

als het maximum van wat op het oogenblik te bereiken is.

Integendeel kan de Synode zonder het weloverwogen advies van zulk een Deputaatschap niets aanvangen.

En wie kan op zulk een Deputaatschap iets tegen hebben?

Gaarne zagen wij dan ook, dat Kerken, Classes en Particuliere Synoden een voorstel voor het Agendum der Synode van Groningen inzonden van deze strekking, dat aangezien de omstandigheden sinds 1917, met name wat den voorarbeid voor een nieuwe vertaling of herziening betreft, zich dermate gewijzigd hebben, dat de zaak van een verbeterde (nieuwe of herziene) bijbelvertaling een nieuw stadium is ingetreden, de Synode Deputaten benoemde om te onderzoeken of thans voor onze kerken de tijd gekomen is zulk een vertaling ter hand te nemen en (indien Deputaten tot een resultaat in bevestigenden zin komen) een concept op te stellen van de maatregelen, welke de Synode bij de uitvoering daarvan zal hebben te nemen.

Het is kort d'g.

Voor sommige kerken is het reeds te laat. De laatste classes vóór de Particuliere Synodes zijn voor een deel reeds gehouden.

Maar andere kerken zijn daartoe nog in de gelegenheid.

Aan welke kerken zal de eertoon komen het initiatief te nemen?

HEPP.

UIT DE SCHRIFT.

De laatste belofte des Middelaars.

Matth. 28:20.

Het afscheidswoord van den Zaligmaker eindigt op bijzonder vertroostende wijze.

Heeft Hij eerst Zijn Middelaarsmacht over hemel en aarde geproclameerd en daarna Zijn discipelen hun roeping voorgehouden, Zijn slotwoord zal zijn een belofte.

En ziet, Ik ben met u lieden al de dagen tot de voleinding der eeuwen.

Jezus wist wat volgen zou.

Wanneer Zijn jongeren aan hun roeping getrouw zouden zijn en door het Evangelie discipelen zouden werven dan zou dat strijd en botsing geven.

Om de belijdenis van Zijn Naam zouden zij vervolgd worden.

Hij had er hen op voorbereid, dat zij in de wereld verdrukking zouden hebben.

Daarom geeft Hij hun vóór Zijn heengaan een woord waarop zij blijvend hopen mogen: ik zal u niet alleen laten.

Een belofte, die blijkbaar niet alleen bestemd was voor de schare, die daar in Galilea was samengevloeid, maar die blijft naklinken en doorklinken tot aan de voleinding der eeuwen als een belofte, die niet verbroken kan worden.

Zij omvat niet de toezegging van Jezus' blijvende lichamelijke tegenwoordigheid.

Nog een kleinen tijd en zij zouden Hem niet meer zien.

Dan zou er een wolk komen, die Hem wegnam van hun gezicht.

Maar in den Heiligen Geest zou Hij wederkomen.

En door dien Trooster zou Hij sterken, bemoeiden, bijstaan.

De Heilige Geest als de Geest van Christus zou leeren en indachtig maken en geven te spreken als het noodig was.

Dat is met name heerlijk openbaar geworden in den tijd der eerste christenen. Hoe is er toen getuigd!

Hoe hebben in de hitte der vervolging de martelaren stand gehouden op brandstapel en schavot, in de pijniging en voor de wilde dieren!

En zij hadden daartoe de kracht, omdat zij voelden, dat Christus bij hen was.

Getrouw tot den dood zagen zij schitteren de kroon des levens.

Ik ben met u lieden al de dagen.

Dat heeft de kerk van Christus ondervonden op haar kruisweg, die daardoor geworden is een weg van overwinning en zegen.

Op die belofte mogen ook wij hopen.

Als wij maar zijn en blijven een getuigend en strijdend volk, getrouw aan wat Hij ons geboden heeft, dan leven we onder de beschutting van Zijn alomvattende macht.

En dan gaat Hij vooraan.

Daarop mogen wij hopen.

Laten dan de scharen aangroeien, die het uitschreeuwen: Weg met Hem en met de Zijnen, zoo Christus maar met ons is in den gloeienden oven kan geen vervolgingsvuur ons schaden.

Wij moeten ons voorbereiden op donkere tijden voor ons en voor onze kinderen.

Dat is naar de Schriften.

De voorboden zijn er reeds van.

De vijandschap neemt toe.

De tegenstellingen verscherpen zich.

De wereldorganisatie van den Antichrist vertoont zich reeds.

De afval is gekomen.

De getrouwen zijn weinige.

We naderen de voleinding der wereld.

Maar we hebben de belofte: Ik ben met u al de dagen tot de voleinding der wereld. Zullen we dan vreezen? Of versagen?

Zouden we dan wanhopen?

Laat er komen verdrukking of benauwdheid, vervolging of honger, naaktheid, gevaar of zwaard, we zijn in dit alles meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft liefgehad.

De revolutionairen vierden hun Meidag en zongen hun toekomstlieden.

Wij keeren ons van hen af en wij zien naar omhoog, naar den troon van Hem, die alle macht ontving in hemel en op aarde en wij zingen ons overwinningslied: Wij zullen de eerkroon dragen door Hem, door Hem alleen.

Achter Hem aan. Onder Zijn vaandel. Deelend in Zijn glorie.

Wat kan het ons sterken wanneer deze dingen ons persoonlijk eigendom zijn.

Wie uwer kent niet de ervaring van den 138sten psalm?

Omringd door tegenspoed en der bezwijking nabij. Ziet, dan geeft dit leven: een blik naar omhoog.

Jezus mijn Middelaar op den troon der eere. Alle dingen in Zijn hand.

Ook alle instrument, dat tegen mij bereid wordt. En als we dan doorleven:

De Heere is aan de spits getreden

Dergenen, die mij hulpe biën.

dan reizen we onzen weg met blijdschap, hopen op de voleinding, gesterkt door Zijn laatste belofte.

Ik ben met u.

Heel uw leven.

Bij het naderen van den dood.

In het uur van uw sterven.

Hoopt dan op Hem, zij vromen!

J. G. KUNST.

KERKELIJK LEVEN.

Rapport inzake het Vrouwenkiesrecht.

IV. (Slot.)

Wordt en in het Rapport en in de Memorie hoofdzakelijk onderzocht wat meer rechtstreeks uit de Schriftuurlijke gegevens aangaande deze materie voortvloeit en leidde dit niet tot een positief resultaat, dieper liggende beginselen werden er weinig in behandeld.

Wij rekenen dit Deputaten natuurlijk niet als een tekortkoming aan.

Zij hielden zich strikt aan hun opdracht.

Bij een zoo uiterst delikaat onderwerp kan dit geen verwondering wekken.

Een breed principiële onderzoek werd van hen niet gevraagd.

En daarom ook terecht door hen niet gegeven.

Maar waar dan dat breede principiële onderzoek ontbreekt, kan het niet twijfelachtig zijn, welke de praktische konklusie behoort te wezen.

In zoo'n geval kan men niet anders adviseeren dan dat de heerschende toestand wordt bestendigd.

Zonder beslissende principiële uitspraak zou de Synode zich vergalopperen, indien zij praktisch het Vrouwenkiesrecht invoerde of het recht van de vrouw om deel te nemen aan de verkiezing slechts met de daad erkende.

Ja, gesteld al, dat de Synode over het Rapport heen wel tot een principiële uitspraak kwam en die uitviel in dezen zin, dat het Vrouwenkiesrecht geoorloofd is, dan zou het nog een punt van beraad moeten uitmaken of het thans wel het psychologisch moment zou zijn om het in te voeren.

Zoo licht zou men daarin een bewijs kunnen zien, dat onze Kerken zich door de onchristelijke emancipatie-beweging hebben laten beïnvloeden.

Zeer juist merkt Ds C. Lindeboom op, dat de z.g. emancipatie-zucht slechts in schijn eenige gelijkenis heeft met den eisch om de vrouwelijke kerkleden niet langer van de medewerking uit te sluiten.

Wij weten maar al te goed, dat de voorstanders van het Vrouwenkiesrecht in de kerk, althans in onze Kerken — en wij denken hier b.v. aan wijlen Dr. Kuyper — met die zoogenaamde emancipatie-zucht niet waren behept.

Inderdaad is het hier schijn.

Maar er zijn ook omstandigheden, dat men zich voor den schijn moet hoeden.

In die omstandigheden verkeerden we nu.

Ja maar — zoo kan men daartegen inbrengen — dan kan elke poging tot verbetering wel bestreden worden met dat „schijn“-argument. En zoo blijft alles bij het oude.

Dit gaat o.i. echter niet op.

Wij hebben het meer dan eens uitgesproken, dat we met een redeneering als deze: onze kerken zijn er nog niet rijp voor, niets op hebben.

Waar onze kerken niet rijp voor zijn, daarvoor moeten zij rijp gemaakt worden.

Doch dan moet eerst iets principiële voor de meerderheid in onze Kerken vaststaan.

Dan moet het eerst principiële een uitgemaakte zaak zijn.

En als dan enkelen of meerderen er zich tegen verzetten alleen op grond daarvan, dat onze kerken er niet rijp voor zijn, dan moet hun verzet onbillijk worden genoemd en mag men zich daardoor van reformatorischen arbeid niet laten weerhouden.

Maar zoolang een zaak principiële niet is beslist — al is dat bij sommigen misschien wel het geval, maar dan toch niet officieel door de kerken is uitgesproken — en men toch al tot praktische uitvoering wil overgaan, dan wekt men een schijn, waarvoor men zich heeft te wachten.

Onverwijld invoering van het Vrouwenkiesrecht lijkt mij zelfs op het standpunt van Ds Lindeboom niet gewettigd.

En ook die vrouwen, die persoonlijk de overtuiging hebben, dat haar het kiesrecht toekomt, zullen gaarne zich om deze motieven een onthouding, welke voor haar een „offer“ is, getroosten. Waarin is de geloovige vrouw sterker dan in het offer?

Overigens, hoe de Synode zal beslissen, is niet twijfelachtig.

Maar principiële is de zaak daarmee niet van de baan.

En aan een principiële beslissing zal de Synode zich naar het ons voorkomt, niet wagen.

— Voorwaardelijke opheffing van schorsing?

Naar aanleiding van de opheffing der schorsing van Dr. Van Leeuwen schreven wij de vorige week: „De publicatie (n.l. van de Classis) zwijgt geheel over wat in punt c is aangeduid.

Punt c van het besluit van Assen inzake Dr. Van Leeuwen — wij herhalen het hier tot recht begrip — luidde: „Zij acht zich echter verplicht uit te spreken, dat in zijne uiteenzetting, met name waar hij handelt over het verband tusschen de eerste hoofdstukken van Genesis en buiten-Bijbelsche verhalen, verschillende dingen voorkomen, zooals op blz. 10 en 11 (in de bijlagen dezer acta blz. 97) in het rapport der commissie is aangewezen, waarover hij zich nader dient te verklaren“.

Nu meldt ons de assessor van de vergadering der Classis Drachten, in Januari gehouden, dat toen reeds inzake dat punt c een uitspraak is gedaan.

Hij zendt ons daartoe de „Korte notulen“, waarvoor vriendelijk dank.

Deze zaak was ons inderdaad ontgaan.

In die korte notulen lezen we, dat voor de Classis Drachten door een commissie ad hoc een rapport werd uitgebracht, waaruit blijkt: „a. dat Dr. v. L. inzake de in het besluit der Gen. Syn. art. 455 sub c bedoelde uitspraken een nader verklaring heeft gegeven, waarin althans de Cl. tot de a.s. Gen. Syn. zal kunnen berusten“.

Onze onderstelling, dat Dr. v. L. aan de Classis op dit punt „alleszins bevredigende verklaringen heeft gegeven“, was dus te gunstig.

De verklaringen waren slechts van dien aard, dat althans de Classis (hiermee zal wel bedoeld zijn: de Classis althans) tot de a.s. Gen. Syn. daarin kan berusten.

Dat is dus een tijdelijk, een voorwaardelijk berusten.

De zaak zou op die manier toch op de Generale Synode gekomen zijn.

In Januari schorste de Classis Drachten hem „op grond van afwijking in de leer en onwilligheid om zich inzake de leer te onderwerpen aan het oordeel der Gen. Syn. wat hij toch met de onderschrijving van het onderteekening-formulier beloofd heeft“.

En in Mei heft de Classis de schorsing op, met omdat Dr. v. L., gelijk zij in Januari gevorderd heeft, zich inzake de leer onderwerpt aan het oordeel der Gen. Syn., maar omdat hij beloofd over zijn verschil van gevoelen ten aanzien van de beslissing van Assen inzake de slang in woord en geschrift in volstrekten zin te zwijgen.

Assen vraagt: over de slang spreken, haar beslissing dienaangaande ten grondslag te leggen aan wat men leert. De Classis Drachten staat in Januari ook op dat standpunt. Maar in Mei zegt ze: over de slang zwijgen.

Onze logische en consequente Friezen zullen voelen: dat klopt niet.

Wij onderschatten de moeilijkheden niet, waarin de Classis Drachten verkeerde.

Wij waardeeren het, dat zij alles in het werk stelde om Dr. v. Leeuwen te behouden.

Want, als het eenigszins kan, iemand te behouden moet steeds ons doel zijn.

Doch wij kunnen niet anders zien of hier zijn de grenzen van logica en voorzichtigheid overschreden en is er een inkonsequente begaan.

Maar er is nog een inkonsequente.

Omtrent de nadere verklaring, welke Dr. van L. gaf, wilde de Classis althans tot de a.s. Generale Synode berusten. Alzoo voorwaardelijk.

Maar de schorsing werd onvoorwaardelijk opgeheven.

De Classis besloot niet de schorsing van Dr. van Leeuwen op te heffen totdat de Generale Synode over zijn nadere verklaring uitspraak zal hebben gedaan.

Nen, zij hief de schorsing op zonder termijn.

Ook hier zal men weer voelen: dat klopt niet.

Of is de opheffing van de schorsing misschien voorwaardelijk bedoeld?

Er is voor ons in de zaak veel onhelderheid.

HEPP.